

Foto Press 84

Cent seixanta-vuit fotògrafs han participat en la mostra «Foto Press 84», convocada per la Fundació Caixa de Pensions. El nombre de participants ha estat superior al de l'any passat, com també el de fotografies, que enguany són nou-centes vint-i-dos. Han estat atorgats trenta-un premis i han quedat deserts cinc dels convocats. Pel que fa a la nacionalitat dels participants, la catalana és majoritària, i són quatre els fotògrafs de València que hi participen.

Entre ells, hi ha Jordi Vicent, d'EL TEMPS, i Manuel Molines, de *Levante*, el qual ha aconseguit el segon premi en la

Josep MERITA

secció d'instantànies. El primer premi ha estat per a *Siembra esteril*, de Carlos Monge.

Segons indicaven les bases de l'any anterior, amb «Foto Press» es tracta de distingir la imatge «que retrate l'essència d'un esdeveniment, d'una situació o d'un ambient, d'una manera especialment preceptiva i reveladora d'una habilitat fotogràfica excepcional».

El vell dilema de premiar l'esdeveniment i la dificultat per arribar-hi o la qualitat cinematogràfica ha estat resolt en favor de la segona opció. Decisió encertada en aquests temps, en què la televisió i la ràdio arriben, capten i emeten amb tal rapidesa,

«Policia dispersant ecologistes»

/ Jordi Vicent

que, a més de situar-se en el lloc i el moment adequats, el fotògraf de premsa ha de suggerir un clima, reflectir una història o, fins i tot, emetre una opinió. La imatge premiada, per ella sola, ja és ben expressiva. Pel que fa a l'au-

tor, és dels nous «foto-periodistes», madrileny, de l'any 46 i exiliat durant la dictadura franquista. Un xofer i ebenista que començà treballant per a la premsa de la CNT i que actualment ho fa per a Grupo 16.

L'odi al francès

Ara ja s'ha calmat la cosa, i en podem parlar com si no hagués estat res. Ja Mitterrand no és l'odiós Napoleó, ni Delors un borratxo dement. Però, mentrestant, els espanyols han ensenyat l'orella, l'ancestral orella antifrancesa. Ha estat prou una anècdota en una negociació, un acord ajornat una setmana, i la víscera s'ha posat a segregar suc.

Als espanyols, els ix —¿ens ix també a nosaltres?— el suc antifrancès per tots els porus. Amb qualsevol excusa i ocasió. En tota l'Espanya espanyola és veritat fermament compartida que els francesos són gent traïdora, egoista, vanament sufi-

cient, gasiva i bruta, a la qual és difícil trobar alguna virtut noble. Un amic meu, que té tractament d'excel·lentíssim i que viatja a Madrid cada setmana, m'explicava així el cas aquell de l'objecció francesa pels vaixells i pel vi: «Com deia Schopenhauer, el Nostre Senyor als altres continents va crear els micos, però a Europa va crear els francesos». El meu amic abans no deia aquestes coses. Tot s'encomana.

Jo tinc el convenciment que la cosa no ve del 1808 ni d'històries

El punt de Mira

d'aquestes. L'odi ve d'un profundíssim, insofrible, sentiment d'inferioritat. Fet de comparacions i d'experiències de l'últim segle i mig. L'odi del baixet a l'alt i de la lletja a la gupa. Si els francesos haguessen estat venint ací durant cent anys a treballar de peons i les franceses de criades, si veremadors francesos collissen el raïm de la Manxa, si durant algunes generacions tot aspirant a pintor hagués deixat París o Marsella per acudir a Madrid, si masses de turistes espanyols envaïssen les platges de Normandia i de Provença... bé, vostès ja m'entenen: si tot fos al contrari de com és, els espanyols no odiarien els francesos. Els tindrien només un cert menyspreu distant. Com els francesos als espanyols, aproximadament.

Joan F. Mira